

The Together Story

A hand-drawn illustration featuring a globe with continents, a house with three stick figures inside, and several small stars scattered around the central text.

JUNTS, UNA HISTÒRIA DE TOTHOM
UN CONTE PER A NENS SOBRE LA PANDÈMIA

Escrit i il·lustrat per Roxana Oroian

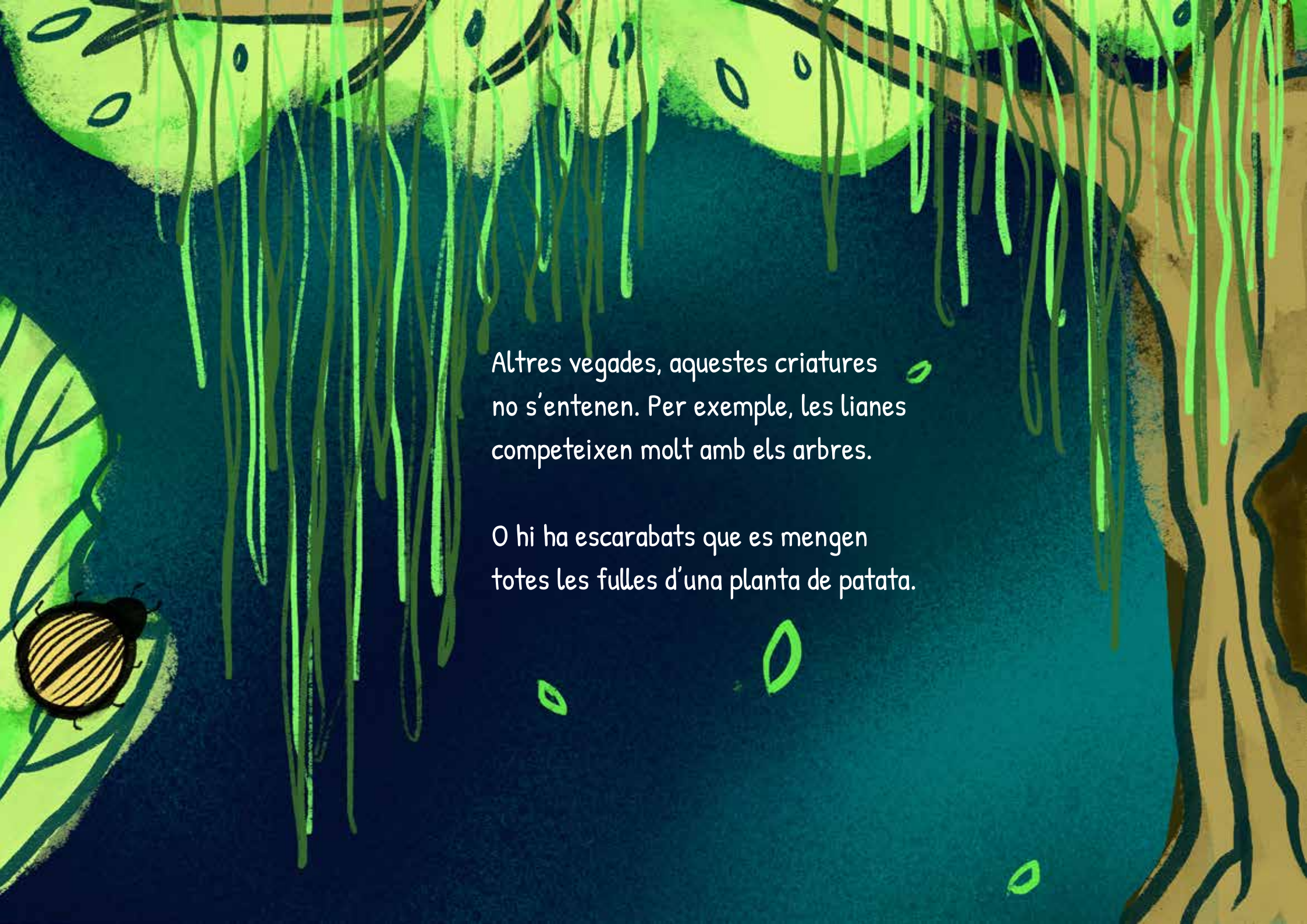
La Terra, el tercer planeta des del Sol,
té mooolts habitants.

És un mon infinit ple de criatures,
des de les immenses fins a les
microscòpiques.

De vegades, aquestes criatures
s'entenen. Per exemple, les
abelles i les flors.

O els peixos pallassos
i les anemones.

Altres vegades, aquestes criatures
no s'entenen. Per exemple, les lianes
competeixen molt amb els arbres.

O hi ha escarabats que es mengen
totes les fulles d'una planta de patata.

Els humans no ens hem portat molt bé amb tots els animals. Molts s'han extingit a causa de les nostres activitats. Com el cas del rinoceront negre occidental. O la tortuga gegant de Pinta.

De vegades, les criatures que
no s'entenen són de mida semblant.
Pensa en la gasela i el lleó, per exemple.

Altres vegades, una criatura pot ser
mooolt més petita que l'altra.

Pensa en la mida d'un mosquit
comparat amb tu!

Ara, hi ha algunes criatures en el món que són tan petites que ni tan sols les podem anomenar "criatures".

Aquestes coses són microscòpiques – són tan petites que només pots veure-les a través d'un microscopi. Malgrat la seva mida, són capaces de molestar coses molt més grans.

Són per nosaltres el que nosaltres som per coses molt més grans, com les aigües contaminades dels oceans. O la capa d'ozó, molt danyada. O els casquets polars que s'estan fonent.

Tot està increïblement interconnectat aquí, en aquest planeta que es diu Terra. El tercer planeta des del Sol, que té mooolts habitants.

De vegades, aquestes coses microscòpiques es poden ficar dins d'altres éssers vius més grans. Com el mosquit, per exemple. No pot ficar-se dins teu llevat que el masteguis per error, oi? Però un virus, una cosa tan petita que mai podries veure sense un microscopi, por ficar-se dins del teu cos fàcilment.

Moltes formes de vida microscòpiques, també anomenades microorganismes- que entren al nostre cos, es comporten d'una manera amigable, fins i tot útil. La major part, de fet, viuen dins del nostre cos i ajuden que funcioni sanament.

Però, altres cops, no ho fan. I és per això que ara necessitem quedar-nos tant dins de casa. Hi ha un nou virus microscòpic que està posant malalta la gent. És molt nou. Fa poc temps que nosaltres, els humans, estem aprenent sobre ell.

Ara mateix, si sortim a un lloc ple de gent, aquestes cosetes de les que tothom parla, el Coronavirus, Corona per aquí, Corona per allà, podrien, potser, ficar-se dins dels nostres cossos. Pel nas, per la boca. Qui sap com? Però hi podrien entrar.

Recorda, algunes coses són grans, i altres molt molt petites. Aquí la mida no importa perquè a la Terra, algunes coses simplement no s'entenen, sense importar la mida.

I per això, ara necessitem rentar-nos les mans molt, molt bé i molt sovint. Perquè aquestes cosetes es mantinguin lluny. O perquè desapareguin.

Volem estar segurs.
Tots nosaltres. Segurs junts.

Tu i la mama i el papa.

Tu ets jove i molt fort. Ets molt més fort que aquestes cosetes de les que tothom parla. Però l'avi potser que no sigui tan fort com tu. Tot i que sigui molt més gran. Per això no veiem tant l'avi i l'àvia aquests dies.

Encara que ens quedem a casa i ens rentem les mans molt bé i molt sovint, aquestes cosetes de les quals tothom parla ara, encara poden estar al nostre voltant. Òbviament no voldríem que afectessin l'avi o l'àvia.

Per això no anem a la feina com abans. Però
encara necessitem treballar des de casa. Per
això tampoc pots sortir a jugar i a explorar.
I per això tampoc vas a la llar d'infants
o a l'escola.

Per això no pots veure els teus amics. Sé que
els trobes a faltar molt. Però saps què?
Els a tu també. Tal com tu, ells també
s'estan quedant a casa. I també necessiten
rentar-se les mans molt bé i molt sovint.
Perquè aquestes cosetes es mantinguin lluny.
O perquè desapareguin.

Tothom vol estar segur.

Nosaltres, tots. Junts. Per separat. Volem estar segurs.

Aquestes cosetes de les quals tothom parla no són dolentes. Simplement no s'entenen amb nosaltres, els humans. Nosaltres, els humans, tampoc som dolents encara que les nostres accions facin mal a d'altres coses del planeta. Com la capa d'ozó. O les aigües de l'oceà. O les espècies en perill d'extinció.

• Ens aiitem ara per a què puguem
gaudir junts més endavant. I gaudir
de la vida en aquest planeta.

La Terra, el tercer planeta des del
Sol, que té mooolts habitants.
És un món infinit ple de criatures,
des de les immenses fins a les
microscòpiques.

Aprenem uns dels altres.
Cada dia. Tots junts.
Quan aquestes cosetes parin de
posar malalta la gent,
haurem après.
Serem millors.
Farem les coses millor.
Per nosaltres mateixos.
Per aquest planeta.
Tots. Junts.

Però de moment, necessitem
estar segurs. Dins de casa.
Necessitem rentar-nos les
mans molt bé i molt sovint.
I t'agraeixo molt que facis
això. Junts.

Un parell de coses més...

A la teva mascota no li afecten aquestes cosetes de les quals tothom parla. No necessites rentar-li les potetes més sovint.

Demana-li al papa que jugui a "mira com no toco res" cada cop que faci falta sortir de casa. Com quan surt a comprar menjar o a passejar el gos. Ah, espera, el gos si que el pot tocar!

Juga amb la mama a "quin animal ets?" quan porteu la mascareta i imagina: un ós, un gat, un conill. El que tu vulguis! Potser també trobes un retolador per allí.

Recorda, només pots tocar la mascareta i no la cara, perquè el nas, els ulls i la boca poden ser el lloc per on entren aquestes cosetes al teu cos.

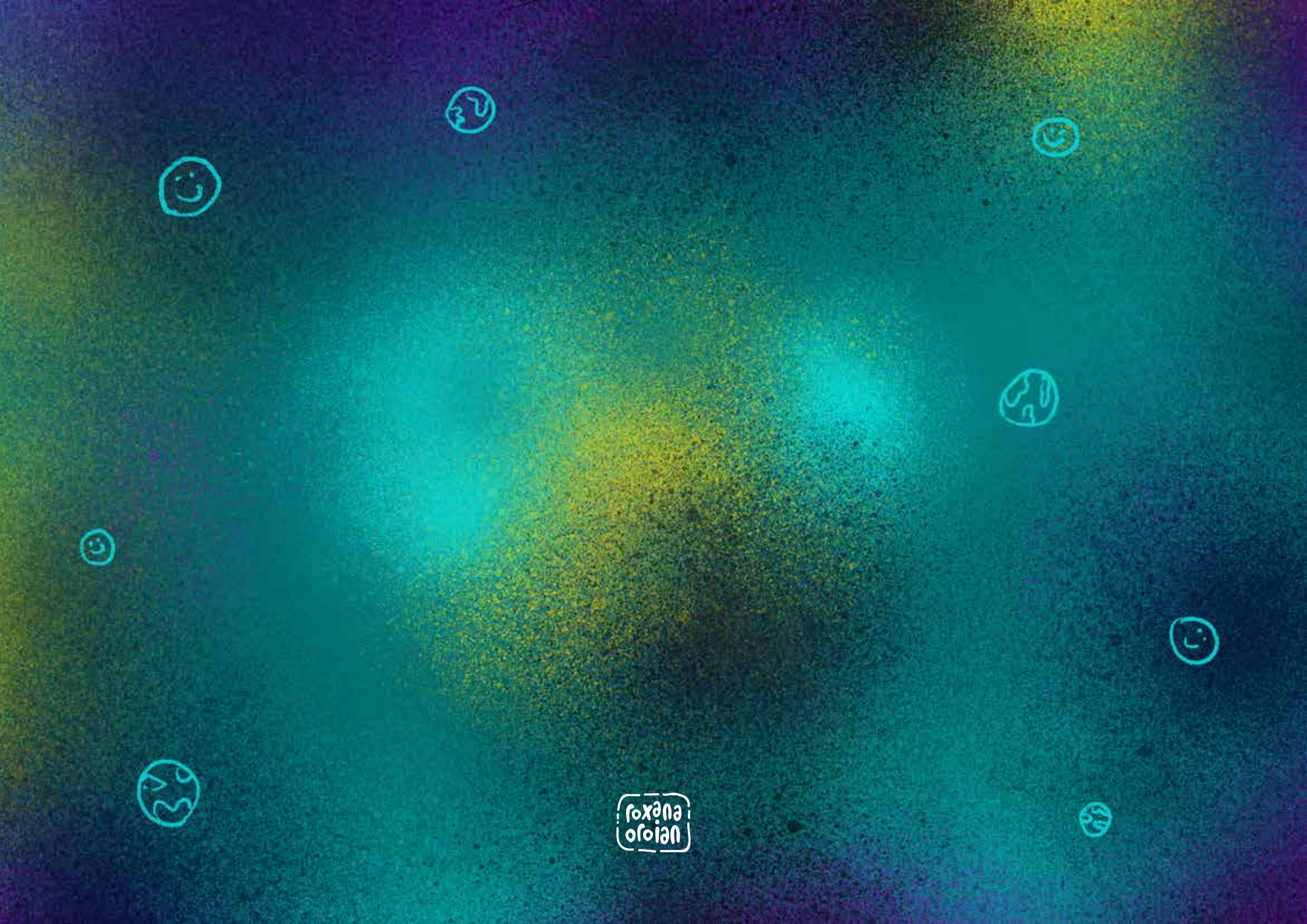

Un missatge de l' autora als adults i pares:
Que la salut, la bondat, la gratitud i la creativitat
us envoltin tant a vosaltres com als vostres fills i les vostres llars.
Ara i sempre!

Text traduït per Mara Ambrosie i editat per Esther Payà Sánchez

Tot el text i les il·lustracions pertanyen a l'autora.
© Roxana Oroian. Tots els drets reservats 2020.

roxana
ofoian